

Het zwaartekrachtprobleem

Zeven sciencefictionverhalen

independent publisher

Antoni Dol
2019 Amsterdam

De nieuwe keten

Dus zo ziet de toekomst eruit, dacht Elise Feijninger. Een smalle opening tussen gebouwen gaf toegang tot de ruime binnenplaats van het gloednieuwe kantoor. Het hoofdkantoor van Universal Assembler Robotics N.V. was een mooi staaltje moderne architectuur. Een gedeelte was metaal, een gedeelte steen, afgewisseld door 3D-geprinte bioplastic blokken. Die vormden niet alleen de ingenieuze constructie, maar gaven ook het hele gebouw een uniek uiterlijk. De binnenplaats was een grote zeshoek met een opening aan één kant, waar bezoekers en werknemers naar binnen kwamen. De belangrijkste kantoren vormden de zijden van de zeshoek en hadden balkons aan de binnenkant. Achter de kantoren bevond zich een groot fabrieksterrein.

Elise keek omhoog naar de werknemers die op de balkons stonden. Zij hadden geen aandacht voor de stroom bezoekers die langskwam. Ze koos ervoor om rechts om het middenterrein heen te lopen. Daar vonden wisselende activiteiten en evenementen plaats, die iedereen die geïnteresseerd was kon bezoeken. Momenteel werd daar een megadrone gemonteerd en gedemonteerd uit steeds dezelfde onderdelen. Een groep ondernemers stond eromheen en kreeg een toelichting van een accountmanager.

Ze ontdekte de hoofdingang en liep energiek door de glazen draaideuren met het enorme bedrijfslogo erboven. Ze vroeg naar de marketingmanager, waarmee ze een afspraak had voor een sollicitatiegesprek.

Onzichtbare vrienden

Ik had dit nog nooit meegemaakt. Die stilte. Ik hoorde altijd een stem die fluisterde. Ik luisterde en ik deed wat hij zei. Maar nu fluisterde hij niet meer terug als ik hem aansprak of wat vroeg, want hij was verdwenen. Ik wist niet waar hij zich bevond. Hij zat in ieder geval niet meer in mijn hoofd.

Zwetend wakker worden, nerveus spelen met alles wat ik in handen kreeg en rennen door drukke winkelstraten: mijn wisselende gedrag wees op mijn paniek. Ik ademde snel en ongecontroleerd, keek continu om me heen en kon me niet meer concentreren. Nooit had ik verwacht dat het ontbreken van de stem in mijn hoofd mij zo van streek zou brengen.

De stilte begon te drukken. Ik was eraan gewend een stem te horen. Bij het ontbreken ervan kon ik alleen maar blijven luisteren naar de stilte. Ik voelde me verlaten en vond geen plezier meer in dagelijkse dingen en zelfs niet in bezigheden die me altijd interesseerden, zoals ruimtevaart en het universum. Het voelde niet als een groot verdriet, meer als een grote leegte.

Het begon met een nieuwsbericht dat er een bewoonbare planeet was ontdekt bij een van de sterren in de buurt van onze zon.

Het zwaartekrachtprobleem

Giulia Zanardi genoot van alle moderne techniek in haar zwever. Met name de fauteuils waren een verademing. De springstations waren een spannende en veilige manier om in te voegen op de hyperweg. Eenmaal in een baanvak kon ze achterover zitten en genieten totdat het signaal 'bestemming nadert' klonk. Giulia's ervaring met zwevers was van jaren geleden, maar de basisvaardigheden had ze nog.

Ze glimlachte toen ze terugdacht aan Antonio, de verkoper bij wie ze deze gloednieuwe zwever had aangeschaft.

Ze zag haar doelwit zodra ze de deurmat met het Pagani-logo kruiste. Voor haar was er geen andere keuze dan die zwever; hij hing eenzaam mooi te wezen. Er was nog geen verkoper in de buurt. Hoewel bekend als antizwaartekrachtzwever, hing hij in de lucht door akoestische levitatie. In staande geluidsgolven bleef hij zweven in de akoestische nodes, waar de geluidsgolven samenvielen. Mensen horen deze lage tonen niet.

Ze schreed over de gladde vloer van de showroom met haar hazewindhond aan haar zijde. Het dier liep aan een gouden ketting. Zijn nagels tikten op de vloer en zijn oren draaiden alle kanten op.

Een verkoper kwam op haar af en sprak haar aan. 'Hallo, ik ben Anton.'

'Signora Zanardi,' zei ze.

'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Stel eens iets voor dat goed bij me past,' plaagde ze.

De verkoper keek de showroom rond, alsof hij niet wist welke modellen daar zweefden. Hij nam een beslissing en wees rechtstreeks naar haar doelwit.

'Mijn lievelingskleur...' zei ze. 'Goede keuze, Antonio.'

Louter mijn gedachten

Louter mijn gedachten resteren mij. De gedachtenstroom die in mij opwelt spreek ik in woorden uit, noch leg ik in geschrifte vast. Slechts het nu bestaat: momenten van vervliegende begrippen, ideeën en denkbeelden. Het ontberen van een lichaam heeft me ontdaan van mijn zintuigen. Geen ogen of oren, geen tong om te proeven of neus om te ruiken, en zelfs geen gevoel. Apathisch zweef ik in het stille zwart.

De enige mogelijkheid om situaties vast te leggen is om ze minutieus te onthouden in de hoop dat die herinneringen blijven, zoals eerdere herinneringen zijn gebleven.

Ik herinner me dat ik bereid was het stervende vlees af te schudden, de ziektes te omzeilen en dood te slim af te zijn; de wens voor onsterfelijkheid, die ik nu verafschuw; de ouderdomskwalen die ik wilde voorkomen, maar nu zou omarmen. Voorbij het stoffelijke, de dood en het verval tot nieuwe bouwstenen van het leven, blijft het bewustzijn, de intelligentie en het verlangen naar communicatie met geestverwanten en digitale entiteiten, ontzaglijk veel intelligenter dan ik. Maar, waar is iedereen?

Unboxing Helena

Nick van der Velde vond het hoofd van een jonge vrouw in een witte, bioplastic doos. Met enige moeite had hij de deksel van de doos losgekregen. Er zaten ledematen en een torso bij met gedateerde bio-interfaces. Alle onderdelen leken er te zijn en er was zelfs een handleiding. Nou ja, als je de notitieboeken, die aan de zijkant van de doos waren gestoken, kon aanmerken als handleiding; het was geen montageschema. De aantekeningen waren van de maker van deze vrouw. Het was geen commercieel verkrijgbaar model, voor zover Nick wist; dit was een uniek exemplaar.

Het hoofd had hij aan de blonde haren uit de doos getild en in de zon gezet, die fel door het zolderraam naar binnen scheen. Omdat de interface wellicht kwetsbaar was, schoof hij een platte doos onder de nek. Hij bekeek het gelaat eens goed: een gelijkmatig gezicht met bleke huid en gesloten ogen. Het had een wipneus en smalle lippen, die een beetje strak leken te staan. De oren zaten half verborgen onder het sluike haar. Hij veegde een lok voor de ogen weg.

Hij begon te lezen. Vóór in de handboeken stond een naam: Helena. Het biomechanische jargon ging hem te boven, maar leek authentiek. Paginavullende schetsen trokken zijn aandacht en hij was geruime tijd bezig de tekeningen van een interface tussen een mechanisch brein en een biologisch lichaam te bestuderen. Nick bladerde ongeduldig door de rest van het eerste boek.

Hij was net aan het tweede begonnen, toen hij een geluid hoorde, alsof iemand zich verslikte in een vloeistof.

De Graveyard Orbit

‘Jesper!’ Door de schreeuw kraakte de intercom en galmde zijn naam door de gangen van het scrapperschip. ‘Jesper naar het ruim. Nu!’

Jesper was in zijn slaapvertrek en las een boek vanaf een tablet. Zijn hoofd schoot omhoog, hij trok zijn wenkbrauwen op en legde zijn tablet weg. Dit was ongebruikelijk. Gewoonlijk wilden ze hem tijdens het slopen van ruimtepuin niet in de buurt hebben, hij stond alleen maar in de weg. Ook Jesper zelf hoefde niet zo nodig bij het harpoeneren en demonteren aanwezig te zijn. De brute aanpak en grove taal tijdens het binnenhalen van wrakken stonden hem tegen. Hij was meer in zijn element in de kombuis en de cockpit dan in het ruim. ‘Ik kom eraan.’ Jesper gleed van zijn kooi, stapte in zijn schoenen en banjerde naar het ruim.

Zodra Jesper het ruim betrad viel het hem op dat hij niet het gebruikelijke lawaai hoorde. De sloophamers en drillboren van de heren brachten gewoonlijk flinke herrie teweeg. Nu was het opmerkelijk stil. Beide slopers stonden vertwijfeld om het gat dat ze in een capsule hadden gemaakt. Ze luisterden naar een stroom aan scheldwoorden waarin Jesper een paar Russische vloeken herkende.

‘Wat is er te zien?’ Jesper staarde Jarvi even aan.

Jarvi's ogen stonden wijd open. 'Ik heb al heel wat ruimteafval binnengehaald, maar dit slaat alles.'

Ontwijk een asteroïde

'Dus, meneer de president, ziet u waarom we u benaderd hebben? U moet onze scheidsrechter zijn.'

Ik had Darryl, de zoon van een van mijn goede vrienden, en zijn beste vriend Simon in mijn huis toegelaten, omdat ik benieuwd was wat ze van plan waren. Ik liet ze zitten op de banken rond de koffietafel en liet de robot drankjes van hun keuze serveren. Ze leken erg nerveus.

Ik begreep dat ze me als hun scheidsrechter wilden. Omdat ik nauw betrokken was bij Kronos en vanwege het gegeven dat ik verder niets te doen had, was ik hun belangrijkste kandidaat. Maar de jonge mannen hadden meer nodig dan alleen een scheidsrechter. Dit vereiste een onderhandelaar, die ervaren was in arbitrage en diplomatie. En ze hadden iemand nodig die opkwam tegen Kronos wanneer dat nodig was en die mensen waren moeilijk te vinden.

Als voormalig president kende ik Kronos goed. Alledaagse gesprekken met hem gedurende de afgelopen vier jaar leerden me wat een welwillende kunstmatige intelligentie waard is. Zijn extreme intelligentie benutten in politieke en strategische zaken was het beste wat de voormalige regering voor de mensheid kon doen. Uiteindelijk deed de overheid een stap terug en trad ik af als president.

Hun verhaal intrigeerde me. Darryl Brody nam in opgewonden staat contact met me op, en hij gebruikte halve zinnen. Slechts uren geleden had hij gehoord van de disciplinaire maatregelen die Kronos hen zou kunnen opleggen. Ik kalmeerde de jongeman en liet hem zijn zinnen afmaken. Darryl vertelde me zijn verhaal tot nu toe.